

Lovforslag, men stiller sig dog nogenlunde venstabeligt overfor vort principale Endringsforslag. Vort subsidiaire Forslag er jo kun en Nødhjælp, som vi kun nødig gribe til i det Nødstilsælde, at man ikke vedtager vort principale Forslag. Det har ikke forbausset mig, at der fra Udvalgets Side reises Indvending imod at sælge disse Statsskove uden Skovtvangsforpligtelse. Jeg har jo været forberedt paa, at man fra enkelte Sider maatte høre Betæneligheder overalt, hvor det gjælder Skov. Den Sentimentalitet, der hertilands har vilst sig tidligere i større Sager, har i den nyeste Tid fortrinlig knyttet sig til Alt, hvad der hedder Skov, saa at man maatte vente at faae Abstilligt at høre i denne Sag. Imidlertid har Udvalgets Betænkning dog forundret mig, thi foruden at jeg havde ventet ikke blot Udtalelser, men ogsaa Forslag fra det ærede Medlem, der dog væsentlig er enig med mig i sin Opfattelse, det ærede Medlem fra Trø (Steenstrup), har det forundret mig, at den ærede Ordfører med sit klare oconomiske Blik vil, skjøndt han har erklæret sig for en Ven af Skovfrihed, dog her i dette Tilfælde holde paa Skovtvang. Fra Udvalgets Side er det atter fremkommet, at det skulde være rigtigst at gjøre en Forskiel i Lovgivningen imellem Statsskove og private Skove; men Udvalget anfører ganske vist slet ingen Grunde. Det vilde have interesseret mig at see saadanne Grunde; jeg greb med Bængsel efter Udvalgets Betænkning for at finde dem, men jeg fandt ingen Grunde. Jeg har hørt efter idag, men jeg har ingen Grunde hørt. Mig forekommer det, at det ligger i Sagens Natur at visse Regler maae gjælde, hvor det er private Skove, der er Tale om, og at ganske andre Regler maae gjælde, hvor det er Statsskove. Men foruden til denne Sagens Natur kan jeg ogsaa pege hen til, at ved at sælge uden Fredskovsforpligtelse blive Statsskovene ikke stillede i Nedsættning til de private Skove. Vi have mangfoldige Skove, hvor der ikke er Fredskovsforpligtelse. Ved at sælge saaledes blive Statsskovene i alt Fald satte i Klasse med den ene Klasse af private Skove. Jeg skal ogsaa gjentage, hvad der er udtalt af det ærede Medlem fra Trø (Steenstrup), men som ikke har fundet noget

Svar — det er gaaet sporskøst forbi. Naar man vil stille sig paa det Standpunkt, som jeg jo ganske vist ikke finder rigtigst, at de skulde være lige med de private Fredskove, saa maa det dog have nogen Vægt, at Staten har opfyldt alle de Betingelser, hvis Opfyldelse vilde tilstede enhver Privatmand at rydde sin Skov. Han maa jo rydde, naar han giver anden Skov i Stedet eller sørger for at faae lagt Fredskovsforpligtelse paa ligesaa store Arealer, som der er Tale om at rydde. Det har Staten, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, gjort efter en langt større Maalestok end nødvendigt, den har tilplantet meget større Strækninger, end der her er Tale om, saa at, selv om man vilde gaae ud fra det strengeste Standpunkt og sætte Statsskovene i Klasse med de private Skove, der ere underkastede fuldstændig Fredskovsforpligtelse, maatte Staten efter de almindelige Regler være berettiget til at fritage fuldkomment saa store Arealer, som der her er Tale om, fra Fredskovsforpligtelse. Det er ganske vist, at fra Rjøberens Standpunkt kan det ogsaa være fordeelagtigt at faae solgt med Fredskovsforpligtelse, og hvorfor? Fordi Rjøberen efter at have kjøbt disse Skove kan benytte sig af, hvad man ikke vil lade Staten benytte sig af, nemlig for en billig Penge at faae Fredskovsforpligtelsen lagt over paa en Strækningovre i Jylland og saa drive Skoven af og indvinde Værdiforskiellen (N. Hage: Det er ikke saa billigt!). Jeg skal i alt Fald, hvis Noget gæster det, paatage mig praktisk at vise, at det kan skee overmaade billigt at faae Fredskovsforpligtelsen lagt paa en saadan Strækning. Man kan sige og jeg har selv et Dieblisk standset ved den Tanke, at det dog maaskee kunde være lige gyldigt, idet Concurrencean vilde blive saa stor, at der vilde blive betalte saa store Værdier, at Staten dog faaer Værdien ud, idet Rjøberne, selv om de ikke kunne kjøbe uden Fredskovsforpligtelse, dog, naar de lægge Mærke til, at man kan omgaae Loven, kunne være tjente med at byde overmaade høie Summer. Ja, dette vilde vel være rigtigst, hvis det var fuldkommen bekjendt, hvis der havde udbannet sig en fast Praxis, men det er jo først ifjor, at man med tilstrækkelig Eftertryk har offentlig kunnet gjøre